

תפ"ח 56527/09/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי חיפה
תפ"ח 56527-09-16
לפני הרכב כבוד השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים, סגן נשיא
תמר נאות פרי
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד
הנאשמים
2. פלוני

גזר דין
בענין נאשם 2 בלבד

כללי:

1. בתום פרשת התביעה הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון (הוגש וסומן במ/2).
2. במסגרת הסדר הטיעון, הוגש כתב אישום מתוקן (סומן במ/1), ובהתאם להסדר - הנאשמים חזרו בהם מכפירתם והודו בעובדות כתב האישום המתוקן. בהתאם להודאתם, הורשעו נאשמים 1 ו-2 בעבירות המיוחסות להם, ולגבי נאשם 3 - מאחר והיה קטין בעת ביצוע העבירה, נקבע כי הוא ביצע את העבירה וכי החלטה בדבר הרשעה או הימנעות מהרשעה תינתן בהמשך.

תמצית עובדות כתב האישום המתוקן:

3. הנאשמים הינם חברים. הקטינה ז.מ., ילידת 1999 (להלן: "הקטינה ז"), הינה חברתו של נאשם 1 וחברתן של הקטינות ג.ש. (להלן: "'הקטינה ג'ש'") ו-ג.ק. (להלן: "הקטינה ג'ק'") (כולן יחד להלן: "הקטינות"). בין הקטינות ואדם חילף (להלן: "אדם") קיימים קשרי ידידות, והן נהגו להיפגש עמו ועם חבריו. אדם הינו אחיו של אמיר חילף ז"ל (להלן: "המנוח") וחברו של הייתם חילף (להלן: "הייתם").
4. בתאריך 5.7.16 משעות הערב ועד לתאריך 6.7.16 בשעה 02:30 לערך, בילו הקטינות עם אדם וחבריו בחורשה הנמצאת ליד בית מעצר קישון. במהלך שהותם בחורשה, התקשר נאשם 1 מספר פעמים אל הקטינה ז' על מנת לדעת היכן היא נמצאת. כמו כן התקשר נאשם 2 אל הקטינה ג'ק' כדי לברר היכן היא נמצאת. בעקבות שיחות הטלפון, ביקשה הקטינה ז' מאדם להחזיר לחיפה.
5. אדם הסיע את הקטינה ז' והקטינה ג'ק' לחיפה ברכב מסוג הונדה (להלן: "ההונדה"), כשלידו יושב הייתם. סמוך לשעה 03:00 הוריד אדם את הקטינה ז' בסמוך לביתה, והמשיך בדרך כדי להוריד את הקטינה ג'ק' ליד ביתה. אדם עצר את ההונדה ליד בית מס' 83 ברחוב הרלבנט.
6. מיד לאחר מכן, עצרו סמוך להונדה, רכב מסוג יונדאי אקסנט (להלן: "היונדאי"), בו נהג נאשם 1 כשלידו ישב נאשם 2 וקטנוע (להלן: "הקטנוע") עליו רכב נאשם 3. באותו זמן, סמוך לבית עסק שבאותו הרחוב במבנה מס'

73, המתינו לנאשמים שלושה חברים, ביניהם עבד אבו עוואד (להלן: "עבד"). הנאשמים 1 ו-2 שהבחינו כי הקטינה ג'ק' נמצאת בהונדה, קיללו את אדם, ונאשם 2 שפך על פניו תכולת כוס שהחזיק בידו. בשלב זה, בפחדו מהנאשמים, נמלט אדם, בהונדה, לכיוון רחוב אחר בשכונת הדר בחיפה, כשהנאשמים בעקבותיו. נאשם 1 רדף אחרי אדם כשהוא נוהג ביונדאי ונאשם 2 לידו, ונאשם 3 רדף אחריהם בקטנוע. בסמוך לצומת רחובות סמוך, אסף נאשם 3 את עבד והמשיך בנסיעה בעקבות ההונדה והיונדאי (להלן: "המרדף").

7. בשלב מסוים, ניסה נאשם 1 לחסום את נתיב נסיעתה של ההונדה, אך אדם הצליח להתחמק ונמלט מפניו עד שהגיע למפעל נשר, שם התקשר לבני משפחתו, סיפר להם על העימות עם הנאשמים וביקש מהם להגיע למפעל.

8. כמו כן, דיבר אדם, טלפונית, עם נאשם 1, הכחיש כי נפגש עם הקטינה ז' באותו ערב, ואיים על נאשם 1 כי יחזור לחיפה ויפגע בנאשמים. לאחר מכן שוחח אדם מספר פעמים עם הקטינה ז', שהייתה עם נאשם 1, כדי לברר היכן נמצאים הנאשמים, והיא השיבה כי הם נמצאים בשוק תלפיות בחיפה (להלן: "השוק").

9. בעקבות בקשתו של אדם, כאמור לעיל, הגיעו למפעל נשר, המנוח, זייד רמיחאת (להלן: "זייד"), תאמר חילף (להלן: "תאמר"), ועומרי חילף (להלן: "עומרי"), אספו את אדם והייתם ברכבם, ונסעו לשוק להיפגש עם הנאשמים (להלן: "בני החבורה").

10. סמוך לשעה 03:30, לאחר תיאום טלפוני, נפגשו הנאשמים, עבד, ערב חמאד (להלן: "ערב"), וקוסאי חוג'ראת (להלן: "קוסאי") סמוך לביתו של ערב שבסמוך לשוק (להלן: "הבית"). נאשם 2 החזיק בידו תת מקלע ותחמושת (להלן: "תת המקלע") וזאת לאחר שהנאשמים החליטו לפגוע במי מבני החבורה ולגרום להם חבלות חמורות. תת המקלע הוא נשק שסוגל לירות כדור שבכווח להמית אדם.

11. ערב, עבד וקוסאי ירדו רגלית לאחד מרחובות השוק, עצרו שם, ואליהם הצטרפו הנאשמים 2 ו-3 כשהם רכובים על הקטנוע ובידי נאשם 2 תת המקלע. נאשם 1, הגיע למקום כשהוא נוהג ביונדאי והקטינה ז' יושבת לידו (להלן: "המפגש"). בסמוך לשעה 03:40 הגיעו בני החבורה לשוק כשהם מצוידים במקלות ובקבוקי זכוכית וחיפשו את הנאשמים כדי להתעמת אתם. במהלך המפגש, התקשר אדם מספר פעמים לטלפון של הקטינה ז' כדי לברר היכן נמצאים הנאשמים והיא השיבה לו כי הם כבר מגיעים. בשיחה נוספת שהתקיימה בשעה 03:48 אמר נאשם 1 לאדם כי הוא כבר מגיע.

12. נאשם 1 מסר לנאשמים 2 ו-3 כי "הם הגיעו", ונסע עם אורות כבויים ברח' יחיאל לכיוון השוק כשהוא נוהג ביונדאי והקטינה ז' לידו. נאשמים 2 ו-3 רכבו על הקטנוע בעקבות נאשם 1, כאשר נאשם 3 נוהג בקטנוע ונאשם 2 יושב מאחוריו כשתת המקלע בידו. משהגיע נאשם 1 לצומת רחובות יחיאל וסירקין (להלן: "הצומת"), הבחין הנאשם 1 בבני החבורה שהתקבצו במקום, האט את מהירות נסיעתו, פנה ימינה לרחוב סירקין ועצר את היונדאי. נאשם 1 יצא מהיונדאי וסימן בשריקה לנאשמים 2 ו-3 להגיע לצומת. בעקבות השריקה, הגיעו נאשמים 2 ו-3 לצומת כשהם רכובים על הקטנוע, נאשם 3 האט את מהירות נסיעתו ונאשם 2 ירה לעבר המנוח, זייד ועומרי שעמדו בצומת, לפחות 8 כדורים מתת המקלע, וזאת בכוונה לגרום להם חבלות חמורות וכשהוא שווה נפש לאפשרות גרימת מותם. לאחר מכן, נמלטו הנאשמים מהמקום.

13. קליע אחד מהכדורים שירה נאשם 2 לעברם של המנוח, עומרי, וזייד - פגע בזרועו הימנית של המנוח, עבר דרך הזרוע ופגע בבית החזה מימין. מות המנוח נגרם מהלם תת נפחי בעקבות מעבר הקליע דרך הגו עם פגיעה נרחבת בכבד.

בנוסף, מ.ס., קטין יליד 31.8.2002 (להלן: "הקטין"), שעמד בסמוך לצומת, נפצע כתוצאה מהירי מחלקי

קליע או רסיסים בבית החזה השמאלי, שלושה מתוכם ברקמה הרכה מחוץ לכלוב הצלעות עם המטומה סביבם והרביעי חדר בין צלע 6-7 ונעצר בסמוך לסרעפת. כן נפצע הקטין בראשו מרסיס שחדר לתת עור באזור פרונטלי משמאל. הוא אושפז, עבר ניתוח לפרוסקופיה ושחרר למחרת היום.

14. נוכח האמור - בכתב האישום המתוקן נטען כי במעשים המתוארים לעיל גרם נאשם 2, בסיוע נאשמים 1 ו-3, במעשה אסור למותו של המנוח, מתוך שוויון נפש לאפשרות גרימת מותו, ניסה - בסיוע נאשמים 1 ו-3 - לפגוע באדם, בזייד ובעומרי, בכוונה לגרום להם לחבלות חמורות, נכות או מום, ואף גרם, בסיוע נאשמים 1 ו-3, לקטין חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. עוד נטען כי נאשם 2 החזיק, נשא והוביל כלי נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין, ואף זאת בסיוע נאשמים 1 ו-3.

15. נוכח התיאור העובדתי מעלה מכתב האישום המתוקן, בו הודו הנאשמים במסגרת הסדר הטיעון, יוחסו לנאשמים העבירות כדלקמן -

לנאשם 2 - הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ; חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין; ועבירות בנשק, לפי סעיף 144(א) + (ב) לחוק העונשין.

לנאשמים 1 ו-3 - סיוע להריגה, לפי סעיפים 298 + 31 לחוק העונשין; סיוע לחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיפים 239(א)(2) + 31 לחוק העונשין; סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + 31 לחוק העונשין; וסיוע לעבירות בנשק, לפי סעיפים 144(א) + (ב) + 31 לחוק העונשין.

16. לגבי הענישה - הסדר הטיעון כלל הסכמה חלקית לעניין העונש.

באשר לנאשם 2 - כלל הסדר הטיעון הסכמה ולפיה ביקשו הצדדים להשית על הנאשם 2 עונש של 25 שנות מאסר בפועל, ובנוסף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי לאחר טיעון מטעם הצדדים.

באשר לנאשמים 1 ו-3 - הסכימו הצדדים כי יטענו באופן חופשי לעניין כל רכיבי הענישה, לרבות בשאלת ההרשעה בכל הנוגע לנאשם 3 (שהיה קטין בעת ביצוע המעשים).

17. כפי שצוין בפתיח, לאחר הצגת הסדר הטיעון, הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירות המפורטות מעלה, ולגבי הנאשם 3 - נקבע כי הוא ביצע את העבירות.

הראיות לעונש -

18. המאשימה לא הציגה ראיות לגבי הנאשם 2, ומוסכם כי אין לו עבר פלילי.

19. תסקיר שירות המבחן - נאשם 2, רווק, יליד נובמבר 1997, כלומר - בן 21.5 כיום, והיה קרוב לגיל 19 בעת העבירות. טרם מעצרו, התגורר בבית הוריו בחיפה ועבד כשנתיים כנהג משלוחים. הנאשם נשר ממסגרת לימודיו לאחר 7 שנות לימוד, על רקע קשיים לימודיים ורצון לסייע בפרנסת משפחתו המוכרת לשירותי הרווחה. נאשם זה הינו הבכור במשפחת מוצאו. לאחר שיחה עמו, התרשם שירות המבחן מקשייו של נאשם 2 להתייחס לתכנים המציגים את משפחתו באור שלילי, ומנטייתו להסתרה ועמימות סביב היחסים בתוך משפחת מוצאו.

20. באשר לעבירות המיוחסות לנאשם 2 בכתב האישום, נאשם 2 הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, אך הדגיש כי לא הייתה לו כל כוונה לקפח את חייו של הקורבן ולפגוע בקטין, וכי התוצאה הטראגית של האירוע הותירה אותו בתחושת אשם עצומה. במפגש עמו, תיאר נאשם 2 את האירוע הטראגי כנקודת מפנה בחייו אשר גרם לו לשנות את תפיסתו ויחסו לחיים ולשנות את דרך התנהלותו. הוא ציין כי במסגרת מעצרו, ביקש לשמש בתפקיד

תומך על מנת שיתאפשר לו להעניק עזרה לזולת וכן ציין כי השתתף במספר סדנאות לימוד וחינוך בקבוצות טיפול מגוונות במטרה להגביר את מודעתו העצמית באשר לבעייתיות שבהתנהגותו. שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 חש קושי להשלים עם העובדה שחיי השתנו בעקבות האירוע הנדון ומכך שלא יוכל להמשיך בחייו כמתוכנן. עם זאת, חש צער וחרטה עמוקה על מעשיו הפוגעניים. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מצוי עדיין בשלבי התבגרות וגיבוש אישיות וזהות עצמית וכי גישתו מאופיינת בילדותיות הבאה לידי ביטוי, בנטייה לנגררות ולתגובות לא מווסתות.

21. שירות המבחן התקשה להעריך את רמת הסיכון להישנות העבירות מצד נאשם 2 נוכח פער בין מהלך חייו הנורמטיבי של נאשם 2 עד האירוע, בהיותו נעדר רקע פלילי והיות ואינו בעל דפוסי חשיבה עברייניים, לבין חומרת העבירה אותה ביצע. במסגרת המלצתו, ציין שירות המבחן כי נוכח אופי העבירה החמור ותוצאותיה החמורות, ונוכח עונש המאסר הצפוי - הוא אינו בא בהמלצה לגבי חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה. יחד עם זאת, המליץ כי במסגרת הענישה שתוטל עליו, בית משפט יורה על שילובו במערך טיפול במסגרת מאסר.

טיעוני המאשימה -

22. המאשימה עותרת לכך כי בית המשפט יאמץ את הסדר הטיעון, והבהירה בטיעוניה את הסיבות אשר הביאו את הצדדים להסדר, ועיקרן - הקושי הראייתי להוכיח כי היה תכנון להמית את המנוח עובר לאירועים. המאשימה מדגישה כי תיקון כתב האישום נעשה בעקבות הקושי להוכיח כי התכנון המקורי של הנאשמים, ובכללם נאשם 2, כלל החלטה מראש להמית את המנוח או מי מבני החבורה "היריבה", וזאת חלף כוונה לגרום לחבלה חמורה או פגיעה אחרת. המאשימה מדגישה כי העונש מגלם את חומרת המעשה ותוצאותיו, ומבהירה כי הגם שהמדובר בעונש ברף גבוה יותר מאשר העונש המירבי בגין עבירת ההריגה - אזי שהוא משקף את מכלול הנתונים, כולל הפגיעה בקטין. באשר לפיצוי - המאשימה מבהירה כי חרף החזרה של משפחת הקורבן מההסכמה להכנת תסקיר - אין צורך להכביר מילים לגבי המשמעות של הריגת המנוח הצעיר, ולכן מתבקש פיצוי הולם למשפחת המנוח. המאשימה אף הבהירה כי היא אינה עותרת להשתתף קנס על נאשם 2.

טיעוני ההגנה -

23. ב"כ הנאשם ביקש אף הוא לאמץ את הסדר הטיעון. בטיעונו הושם הדגש על כך שממועד הגשת כתב האישום הנאשם היה במצב בו עומד כנגדו כתב אישום לגבי עבירת רצח וניסיון לרצח נוסף, אך גיבוש כתב האישום המתוקן והשינוי המשמעותי בעבירות בהן עסקין - הוא שהניב את ההסדר לגבי הענישה המוסכמת. הסניגור מפנה לתסקיר של שירות המבחן ולכך שמתואר בו אורח החיים הנורמטיבי של הנאשם לפני האירועים, לרבות התעסוקה המסודרת שלו עקב מצבו הכלכלי הקשה של המשפחה, אשר מוכרת לרשויות הרווחה ואשר, למרבה הצער, קרסה כלכלית והתפרקה לאחר גירושי ההורים. הודגש כי שירות המבחן מציין כי המדובר בנאשם שחש צער אמיתי ובושה נוכח המעשים, מגלה אמפטיה לקורבן, ואינו בעל דפוסי חשיבה עברייניים. עוד מפנה הסניגור לכך כי בתסקיר מצוין שהנאשם 2 משמש במהלך המעצר כ"אסיר תומך", השלים 12 שנות לימוד במהלך המעצר, השתתף בכמה סדנאות להקניית מיומנות למידה, וכי ההמלצה היא לשלבו בהליך טיפולי במסגרת המעצר.

24. לגבי הפיצוי - מבקש הסניגור שלא להשית פיצוי ברף הגבוה, נוכח הענישה המוסכמת המשמעותית ומשך המאסר הצפוי, ואף מדגיש את המצב הכלכלי הקשה של הנאשם 2 אשר יקשה עליו לשלם את הפיצוי ככל שיושת, וזאת אגב הפנייה לפסיקה לגבי מקרים בהם הושתו פיצויים של עשרות אלפי שקלים בלבד.

דברי הנאשם 2 -

25. הנאשם בדבריו בפני בית המשפט אמר כי הוא מצטער על מה שקרה וכי הוא מביע חרטה. הנאשם 2 אמר כי בבית הסוהר אי אפשר להיות בלי ליווי של הליכי טיפול ושיקום, כי הוא לומד שם "דברים שאני לא רוצה לדעת" ולכן

מבקש שבית המשפט יורה על המשך הליכי הטיפול והשיקום.

עמדת נפגעי העבירה -

26. הסדר הטיעון הובא לידיעת משפחת המנוח אשר הביעו את הסכמתם להסדר. בשלב ההודעה על ההסדר, ביקשה משפחת המנוח כי יערך תסקיר נפגע עבירה בעניינם, ובית משפט נעתר לבקשה, אלא שבשלב מאוחר יותר, חזרה בה המשפחה מרצונה זה וביקשה להימנע מכך.

דין והכרעה -

27. לאחר שקילת טענות הצדדים ובהתחשב בראיות אליהן נחשפנו במהלך שמיעת התיק עד מועד החתימה על הסדר הטיעון - עמדתנו כי הסדר הטיעון ראוי, משקף את האיזון הראוי של הנתונים ויש לאמצו כפי שביקשו הצדדים.

28. אמנם, קיומו של הסדר טיעון אינו פוטר את בית המשפט מיישום עיקרון ההלימה לפי תיקון 113 לחוק (ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל** (30.4.2017)), אך היות והמדובר בעונש מוסכם, אותו אנו מוצאים כהולם את נסיבות ביצוע העבירות ושאר הנתונים - אין מקום לקבוע מתחם עונש הולם (וראו לעניין הדעות השונות בנושא את ע"פ 2454/18 **שיינברג נ' מדינת ישראל** (6.12.2018)).

29. לאחר שקילת מכלול הנתונים הרלבנטיים וטיעוני הצדדים, מצאנו לכבד את הסדר הטיעון לגבי הענישה שתושת על הנאשם 2. הנאשם 2 הורשע בהריגת המנוח הצעיר ובנוסף בגרימת חבלה חמורה לקטין, וזאת בנוסף לעבירה בנשק, לאחר השימוש בירי מנשק אוטומטי באזור מגורים. הנאשם 2 הודה במיוחס לו במסגרת הסדר הטיעון הכולל הסכמה לעונש, מתוך ציפייה שההסדר יכובד, העונש שעליו הסכימו הצדדים אינו חורג מהענישה הנוהגת לגבי עבירות דומות במקרים דומים, והגם שהמדובר בנאשם צעיר ללא עבר פלילי - המדובר בעבירות חמורות ביותר, בקיפוח חיי אדם ובפגיעה קשה בקטין נוסף - ולכן יש לכבד את הסדר הטיעון.

30. אשר על כן אנו משיתים על נאשם 2 עונש של 25 שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו 29.8.2016.

31. נוכח המאסר הממושך - לא מצאנו להשית ענישה מותנית.

32. לגבי הפיצוי - הלכה היא כי פסיקת פיצוי לנפגעי העבירה נועדה להמחיש את האחריות של הנאשם לקרבן ולמשפחתו - וראו את דנ"פ 5625/16 **אסרף נ' טווק** (13.9.2017); ע"א 6925/16 **מדינת ישראל נ' ג'רחי ואח'** (12.5.2019). עוד נקבע בפסיקה כי מצבו הכלכלי של הנאשם וקשיי גבייה צפויים אינם שיקולים שיש בהם כדי לכרסם במטרת השתת הפיצוי. אמנם, נוכח המצב הכלכלי והמאסר הממושך שעל הנאשם 2 לרצות - אכן יש ספק באשר לסיכויי הגבייה, אך כפי שנפסק לאחרונה - "סיכויי מזערי לכך שהקורבנות יקבלו מהמערער פיצוי, ולו פיצוי חלקי, עדיף על כלום" (ע"פ 2418/17 **חאלד קוטינה נ' מדינת ישראל**, פסקה 29 (25.10.2018)). נוכח האמור - אנו מחייבים את נאשם 2 בפיצוי משפחת המנוח בפיצוי המקסימלי בסך ₪ 258,000. לגבי הקטין שנפגע - אביו של הקטין טען בבית המשפט במסגרת הדיון שהתקיים בעניינם של נאשמים 1 ו-3, וביקש שלא לפסוק פיצוי לטובת הקטין. המאשימה ביקשה שלא לפסוק פיצוי לטובת הקטין - ונכבד עמדה זו, הגם שאין הדבר מונע ממנו להגיש תביעה לפיצוי בגין נזקיו בהליכים אחרים.

33. נמליץ לאחראים על מתקן הכליאה בו ישהה הנאשם 2 ללמוד את האמור בתסקיר לגבי הליכי טיפול ושיקום עתידיים.

הוסברה לנאשם הזכות לערער תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ט, 21 מאי 2019, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים, סגן
נשיא

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]